

РЕШЕНИЕ

№ 16090

гр. София, 27.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в
публично заседание на 20.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **2068** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Н. Д. А. от [населено място] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GРАМ-2346011 от 01.02.2026 г., издадена от полицаи към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, 07-мо Районно управление /РУ/, с която на основание чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „гг“ ЗДвП, е наложена принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед и разпоредената с нея принудителна административна мярка (ПАМ). Жалбоподателят поддържа, че не е обосновано в необходимата степен от фактическа и правна страна упражненото административно правомощие за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „гг“ ЗДвП. Акцентира, че не е бил уведомен за прекратената регистрация на автомобила. Представя копие от сключена полица за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Ответникът – полицаи към СДВР, 07-мо РУ, чрез процесуалния си представител по делото – юрк. Д. И., в представени писмени бележки оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Поддържа, че обжалваната заповед, като постановена при доказано наличие на материалноправната предпоставка за приложената ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „гг“ ЗДвП и в съответствие с целта на закона, е правилна и законосъобразна.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата

доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 01.02.2026 г. срещу жалбоподателя Н. Д. А. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA № 4248714, като административнонаказателното обвинение от фактическа страна се основава на това, че на същата дата, в [населено място] на [улица] с посока на движение от ул. „*-ми декември“ към [улица] до номер 7, управлява собствения си лек автомобил Волво ХЦ 60 с рег. [рег.номер на МПС], като при извършена проверка в АИС-ПП и ОДЧ е установено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация от 28.10.2025 г. поради липса на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, с което виновно е нарушил чл. 140, ал. 1, предл. първо ЗДвП.

Въз основа на АУАН е издадена оспорената в настоящото съдебно производство заповед, с която на основание чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „гг“ ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца.

Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в административната преписка по издаване на обжалваната ЗППАМ, в т. ч Справка от автоматизирана система ААИС-КАТ, както и копие на застрахователна полица за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, намира за установено следното:

Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес – адресат на приложената с обжалваната заповед принудителна административна мярка, в законово установения срок и против административен акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Обжалваната заповед № GРАМ-2346011 от 01.02.2026 г. е издадена от материално и териториално компетентен орган - от полицай към СДВР, 07РУ, надлежно оправомощен със Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, в рамките на предоставените му правомощия. Същата отговаря на изискванията за форма. В заповедта са изложени фактическите и правни основания за издаването ѝ, основаващи се на констатацията за конкретни прояви на жалбоподателя, които изпълват състава на административно нарушение, за което е съставен АУАН. Упражнената компетентност е мотивирана от установяването, че жалбоподателя е управлявал МПС, което е с прекратена регистрация на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП.

По дефиницията на чл. 22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл. 23 от ЗАНН). В случая ЗППАМ е издадена на основание чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „гг“ ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна

мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач", до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца, за извършени от водача нарушения, за които е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – нарушения по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП.

Нарушението, за извършването на което е приложена процесната ПАМ спрямо водача Н. Д. А., е за управление на автомобил, чиято регистрация е била служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Посочената норма на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП регламентира служебно прекратяване на регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. След измененията на ЗДвП, включително към датата на издаване на обжалваната заповед, отпаднало се явява законното изискване за уведомяване на собственика на МПС от съответните органи на МВР за прекратена регистрация на автомобила в хипотезата по чл. 143, ал. 10 ЗДвП. Но нормата на чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането (КЗ) регламентира, че Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка. Според чл. 574, ал. 11 КЗ, когато в срока по ал. 10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява компетентния за регистрацията на пътни превозни средства в Република България орган да прекрати регистрацията на превозното средство. Въз основа на посочената нормативна регламентация следва изводът, че установеното задължение за уведомяване по чл. 574, ал. 10 КЗ е съществено процесуално изискване за законосъобразност на прилаганите правни последици, с които законът свързва липсата на сключен, валиден и действащ договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, вкл. на налаганите административни санкции и принудителни административни мерки, тъй като именно с това нормативно установено изискване се обезпечава спазването на основните принципи по чл. 4 и чл. 6 АПК – за законност и съразмерност.

В случая по делото няма категорични доказателства за извършено уведомяване на собственика на автомобила – Н. А., за липсата на сключен, валиден и действащ договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите за лек автомобил с Волво ХЦ рег. [рег.номер на МПС], поради което не може да се приеме, че е изпълнен фактическият състав на чл. 574, ал. 10 КЗ, за да се пристъпи към изпълнение на изискването по чл. 574, ал. 11 КЗ, съответно да се прекрати служебно регистрацията на автомобила в хипотезата на чл. 143, ал. 10 ЗДвП, което да обоснове прилагането на процесната ПАМ за управление на МПС, чиято регистрация е била служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 ЗДвП. Доколкото в тежест на правоприлагащия орган е да установи и да докаже съществуването, към датата на издаване на оспорения акт, на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславящи наличието на възприетата материалноправна предпоставка за налагане на ПАМ, доказателства за изискуемото се уведомяване на собственика на автомобила по чл. 574, ал. 10 КЗ следва да са били събрани още към момента на извършеното служебно прекратяване на регистрацията на автомобила по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, съответно към датата на постановяването на акта за налагане на ПАМ по

чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „гг“ ЗДвП. Това, освен че сочи на допуснато съществено процесуално нарушение при постановяването на оспорения акт от гл. т на изискването по чл. 35 от АПК за изясняване на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславя и недоказаност на субективния елемент на административното нарушение, извършването на което е възприето като основание за прилагането на процесната ПАМ. В този смисъл допуснатото процесуално нарушение е довело до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия орган извод за наличие на основание за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з" подб. „гг“ ЗДвП по отношение на жалбоподателя.

Не на последно място – ако и съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 ЗДвП в действащата й редакция след изменението (обн. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.), да липсва законово предвидено задължение за органите на МВР за уведомяване на собственика на автомобила за служебно прекратена регистрация на автомобила след получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 КЗ, както към датата на вмененото като извършено от жалбоподателя нарушение, така и към момента на издаване на оспорената заповед, в действащата нормативна уредба такова задължение за уведомяване продължава да съществува - чл. 18б, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 8 от Наредба № I – 45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства. В случая не само липсват каквито и да е било данни и доказателства, дори и като индиция, че собственикът на лек автомобил Волво ХЦ с рег. С. е бил уведомен за служебно прекратената, в хипотезата на чл. 143, ал. 10 ЗДвП, регистрация на автомобила, но и от страна на ответника не се твърди наличието на такова уведомяване от органите на МВР, в съответствие с изискването по чл. 18б, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 8 от Наредба № I – 45 от 24.03.2000 г. След като собственикът на автомобила не е бил уведомен за служебно прекратената регистрация на МПС по чл. 143, ал. 10 ЗДвП, приложимо се явява разрешението, дадено с Тълкувателно постановление № 2 от 5.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС, Първа и Втора колегия на ВАС, по т. д. № 3/2022 г. Съгласно него не се наказва с предвиденото в чл. 175, ал. 3 ЗДвП административно наказание водач, който управлява моторно превозно средство, чиято регистрация е служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 ЗДвП, без за това да е уведомен собственикът на моторното превозно средство. В мотивите към посоченото Тълкувателно постановление е посочено, че в случаите, когато няма доказателства, че прекратяването на регистрацията е било съобщено на собственика на МПС от отдел "Пътна полиция" или не се докаже по друг начин узнаването за служебното прекратяване на регистрацията, деянието по чл. 175, ал. 3 ЗДвП ще е несъставомерно от субективна страна, тъй като липсата на уведомяване води до незнанието на факт от обективната действителност, който принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3, предл. първо ЗДвП. Прието е, че ако и уведомяването на собственика на МПС за служебно прекратената регистрация да не е елемент от фактическия състав на прекратяването на регистрацията, а да представлява последващо действие, това уведомяване има пряко отношение към субективния елемент на административното нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, като знанието за точната дата на deregистрацията е от значение за субективната съставомерност на деянието. Съответно незнанието на факта за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на МПС на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП представлява незнание на фактическо обстоятелство, което принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3, предл. първо от ЗДвП, поради което липсва както умисъл, така и небрежност - незнанието на фактическото обстоятелство не се дължи на непредпазливост, а се явява резултат от неизпълнено административно задължение за

уведомяване на собственика на МПС за служебно прекратената регистрация на автомобила. Ето защо, в случая дори регистрацията на автомобила да е била действително служебно прекратена на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП на дата 28.10.2025 г. (както се сочи в справката от ААИС-КАТ), то жалбоподателят не е знаел това обстоятелство. При съобразяване на задължителното за съда ТП № 2 от 5.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС, Първа и Втора колегия на ВАС и с оглед установената по делото фактическа обстановка, съдът приема, че не е доказана обуславящата прилагането на процесната ПАМ противоправна деятелност от субективна страна – виновно извършено от адресата на ПАМ, като водач на МПС, административно нарушение по ЗДвП, за което е предвидено налагане на административно наказание лишаване от право да се управлява МПС. Издаването на заповедта при недоказано наличие на законово регламентирана материалноправна предпоставка за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „гг“ ЗДвП по отношение на жалбоподателя обуславя извод, че обжалваният акт е постановен в противоречие и при неправилно приложение на материалния закон.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата на Н. Д. А. срещу ЗППАМ е основателна. Дължима е отмяна на незаконосъобразната Заповед № ГРАМ-2346011 от 01.02.2026 г.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 75-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ГРАМ-2346011 от 01.02.2026 г., издадена от полицаи към Столична дирекция на вътрешните работи, 07-мо Районно управление.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

Съдия: